

JOGGYAKORLAT.

A házicselédek biztosítási kötelezettsége.

Irta: Dr. Zombory (Gabrovitz) József.

Ez, a gyakorlati életben már tisztázottnak látszó kérdés, a döntésre hivatottak körében még mindig alkalmat ad a vitára. Szükségesnek látszik tehát a vonatkozó jogi szabályozás ismételt megbeszélése.¹⁾

Az ellentétes álláspontok lehetőségére az a körülmény szolgáltat alapot, hogy az 1927: XXI. t.-c. (T.) 5. §-a — az addig fennállott jogi helyzettel szemben, mely a „háztartási alkalmazottak” elnevezés alatt egyedül az ú. n. házicselédeket vonta a kötelező betegségi és baleseti biztosítás körébe — a biztosítási kötelezettségét a házicseléd fogalmi körén túl az ugyancsak háztartási alkalmazottak fogalmi körébe tartozó egyéb kategóriákra is kiterjesztette.

A hivatkozott törvényszakasz rendelkezése szerint ugyanis biztosításra kötelezettek nemre, korra, állampolgárságra és javadalmazás nagyságára tekintet nélkül:

„a háztartási alkalmazottak, akik háztartásban vagy a család körében javadalmazás fejében rendszeresen és munkaerejüket egészen vagy túlnyomó részben igénylő személyes szolgáltatókat teljesítenek (házvezetők, házicselédek, nevelők, társalkodók, felolvasók, ápolók, magánkocsisok, magángépkocsivezetők stb.).”

A most hivatkozott törvényi rendelkezést megelőzően, tehát 1927. dec. 31-ig az 5400/1919. M. E. r. 2. §-ában foglalt az a rendelkezés állott hatályban, mely szerint betegségi biztosítási kötelezettség alá esnek munkakeresményük összegére való tekintet nélkül a háztartási alkalmazottak is.²⁾

Indokolás hiányában a „háztartási alkalmazottak” fogalmi körét illetően az 5400/1919. M. E. r. 12. §-ának 3-ik bekezdésében,³⁾ majd ezt még az életbelépést megelőzően hatályon kívül helyező 6250/1929. M. E. r. 2. §-ának 2-ik bekezdésében⁴⁾ foglalt és az 1876: XIII. t.-c.-re vonatkozó utalás tartalmaz utbagazítást. Eszerint tehát a biztosítás körébe vont „háztartási al-

¹⁾ V. ö. Szerző: „A kötelező betegségi biztosítás szolgáltatásai és a bírói gyakorlat” című mű 53. és következő oldalakon előadottakat.

²⁾ U. e. rendelet 3. §-a a háztartási alkalmazottakra a balesetbiztosítási kötelezettséget is kiterjesztette.

³⁾ 5400/1919. M. E. r. 12. §. 3-ik bek. „Arra az időre, melyre a háztartási alkalmazott betegsége tartama alatt munkaadójától teljes ellátásban részesül (1876: XIII. t.-c. 32. és 33. §-án) táppénze a munkaadónak fizetendő.”

⁴⁾ 625/1919. M. E. sz. r. 2. §. 2. bek. „A háztartási alkalmazott, ha betegsége idején munkaadójától teljes ellátásban részesül (1876: XIII. t.-c. 32. és 33. §-ai) erre az időtartamra táppénzt nem igényelhet. Az 5400/1919. M. E. r. 12. §-ának 3-ik bekezdése hatályon kívül helyeztetik.

kalmazottak“ alatt 1876: XIII. t.-cikkb⁵⁾en szabályozott *cseléd*-kategóriákból a mindennapi élet nyelvhasználatának megfelelően csupán az ú. n. *házi (belső) cselédek* voltak értendők, miként azt az említett rendeletek végrehajtása tárgyában kibocsájtott. 104.940/1919. sz. rendelet 3. §-ának utolsó bekezdése kifejezésre is juttatta.⁵⁾

Ennek megfelelően alakult ki a bírói gyakorlatban is a biztosításra köteles házcselédek fogalma, mely csupán azokra korlátozódott, akik szerződésileg vállalt kötelezettség alapján kizárólag vagy főként a házban és akörül vagy a család egy tagjának szolgálatában, de legalább is *egy havi időtartamra* bérért teljesítenek *személyes és folytonos* szolgálatot. (Fb. 898/1929., 272/1922.)

Az előadottakból kétségtelenül megállapítható, hogy a *házcselédek* fogalma a *kötelező biztosítás* szempontjából is a *magánjogi* szabályozásnak (1876: XIII. t.-c.) megfelelően nyert tisztázást.

Amidőn tehát a T. már hivatkozott 5. §-a — 1928. január 1-től — a betegség⁶⁾i biztosítási kötelezettséget a *házcselédeken* kívül ugyancsak a *háztartási alkalmazottak* fogalmi körébe utalt *egyéb* a házcselédekkel nem azonosítható kategóriákra is: kiterjesztette — a háztartási alkalmazottak *fogalmi körének* meghatározására csupán *ez utóbbi* (újabb) *kategóriák* szempontjából *volt szükség*. A T. 5. §-ára vonatkozó bizottsági indoklásnak az a kitétele, hogy a „háztartási alkalmazottak fogalmát: a bizottság szabatosabban igyekezett megállapítani” — csupán a most kiemelt szemponton keresztül értelmezhető helyesen. Tehát ebből az eredeti javaslat szabatosabbá tételére irányuló igyekezetből csak arra vonható következtetés, hogy a törvényjavaslat eredeti szövege sem fejezte ki eléggé világosan azt a fentebbi gondolatot, hogy a fogalmilag már — vitán felül — tisztázott *házcselédeken* kívül a háztartási alkalmazottak milyen újabb kategóriáira kívánja a törvény a kötelező betegség⁶⁾i biztosítás kiterjesztését?

Nem nyújt azonban a T. 5. §-ában foglalt és a háztartási alkalmazottak fogalmát körülíró *általános* meghatározás alapöt annak felvételére, — hogy a T. e meghatározása a *házi cselédeket* illetően az 1876: XIII. t.-c. eddig irányadó 1. és 64. §-aiban foglalt rendelkezéseinek további alkalmazását kizárta.

Eppen ezért a bírói gyakorlat arra az álláspontra helyezkedett, hogy a biztosítási kötelezettség megállapítása szempont-

⁵⁾ 104940/1919. M. N. N. 2.—3. §-ának ut. bekezdése „Az 5400/1919. M. E. számú, illetőleg a 6250/1919. M. E. számú rendeletek szempontjából csak azok tekinthetők *háztartási alkalmazottaknak*, akik az 1876: XIII. t.-c. 1. és 64. §-ában foglalt *meghatározás* alá esnek”. E fogalom meghatározása a női és férfi alkalmazottakra egyaránt vonatkozik és nincs a főzés, takarítás, tehát a köztelfogás szerinti szoros értelemben *cselédi* foglalkozásnak tartott tevékenységre korlátozva. Ez utóbbi említett tevékenység azonban az 5400/1919. M. E. sz. r. életbelépte *előtt* sem volt akadálya a biztosítási kötelezettség megállapításának, amennyiben az ilyen „*cselédi*” tevékenységet *biztosításra kötelezett üzemben* alkalmazott munkavállaló fejtette ki.

jából a házcseledek fogalmi elhatárolásánál az 1876: XIII. t.-c. említett rendelkezései a T. életbelépte után is *változatlanul* továbbra is irányadók. (Fb. II. 2472/1929. — I. 898/1929. — III. 413/1930. Mf. XVII. 1453/1930. stb.)

A most kifejtett állásponttal szemben találkozunk olyan felfogással is,⁶⁾ hogy a T. 5. §-ának szóban forgó rendelkezése az 1876: XIII. t.-c. 1. és 64. §-ain alapuló fogalmi meghatározást a biztosítási kötelezettség szempontjából a házcseledeket illetően is elejtette s így ezek fogalmi elhatárolása tekintetében is csupán a T. 5. §. első bekezdésének 1. pontjában adott meghatározás lehet kizárólag irányadó.

Igaz ugyan, hogy az állandósultnak tekinthető már említett bírói gyakorlatra figyelemmel a kérdés gyakorlatilag megoldottnak tekintendő, mégis a fentebbi ellentétes álláspont *elméleti* vizsgálása az ismertetett bírói gyakorlattal el nem oszlott aggályok megszüntetése céljából szükségesnek mutatkozik.

A magunk részéről a *bírói gyakorlatban elfogadott* állásponthoz csatlakozunk s ennek megvilágítására az alábbi szempontokat kívánjuk kiemelni.

Egymagában az a körülmény, hogy a T. szóban forgó rendelkezése az adott fogalmi meghatározás alá eső és példa szerint felsorolt kategóriák között a *házi cselédeket* is felemlíti, nem zárja ki a T. által *kifejezetten* nem érintett 1876: XIII. t.-c. alkalmazását. Ellenkezőleg az a ténykörülmény, hogy ez a felsorolás a *magánjogi* szempontokból külön törvénnyel szabályozott *házcseledeket anélkül sorolja fel*, hogy reájuk vonatkozólag fennálló s a fentiek szerint már 1928. jan. 1. előtt a *biztosítási kötelezettség* szempontjából is irányadó (1. és 64. §§.) rendelkezéseit *kifejezetten* hatályon kívül helyezte volna, — arra mutat, hogy a *házcseledek* fogalmi meghatározásánál a T. 5. §-ában foglaltakon kívül annak *kiegészítésére* az 1876: XIII. t.-c. (1. és 64. §§.) rendelkezése továbbra is változatlanul irányadó, függetlenül attól, hogy a T. 5. §. 1. bekezdésének 1. pontjában adott fogalmi meghatározás — *tételes szabályozás hiányában* — a többi ott felsorolt *kategória* szempontjából ily *kiegészítés nélkül* alkalmazandó.

Vizsgálандó a kérdés abból a szempontból is, vajjon *kifejezett* intézkedés nélkül nyujt-e alapot a T. 5. §-ában foglalt szóban forgó rendelkezés annak felvételére, hogy azzal a törvényhozó az 1876: XIII. t.-c. rendelkezéseinek a kötelező biztosítás körében a *házcseledekkel* szemben történő további (1928. jan. 1. utáni) alkalmazását *hallgatagon zárta-e ki?*⁷⁾

⁶⁾ Lásd: Dr. Szabó Miklós és Dr. Vincze Gyula „A betegségi és baleseti biztosítás kézikönyve” című mű 57. l. Ezt a felfogást vallja a házi cselédek kötelező biztosítását ellátó Országos Társadalombiztosító Intézet is.

⁷⁾ Az ellentétes nézet követői sem állítják, hogy a T. 5. §-a derogált volna az 1876: XIII. t.-c. 1. és 64. §-aiban foglalt rendelkezéseknek. Valóban ezek a „házi cseléd” fogalma alá eső minden kategóriát illetően *magánjogi* szempontból (felmondás, stb.) változatlanul és vitán felül hatályban állanak — csupán ezen tételes szabályoknak a *társadalombiztosítási jog* szempontjából történő alkalmazhatósága a vitás.

Ilyen álláspont elfoglalására elsősorban arra volna mulhatatlanul szükség, hogy a szóban forgó törvényi rendelkezések között *ellentét* legyen kimutatható. A T. 5. §-ában a háztartási alkalmazottakra vonatkozó meghatározásból azonban csupán *hiányzik* az 1876: XIII. t.-c. 1. §-ában *fogalmi kellékül* előírt egy havi minimális szolgálati idő további *fogalmi kellékként történő felemlítése*. Ez a hiány tehát nem *ellentét* s így erre hivatkozással az 1876: XIII. t.-c. 1. §-ának alkalmazását *kizáró tilalom* sem vitatható sikeresen.

Egyébként a T. 5. §-ában foglalt meghatározást kiegészítő példaszzerű felsorolásnak a benne megnyilatkozó *útbaigazítási* célzaton túlmenő ilyen jelentőséget már azért sem lehet tulajdonítani, mert a szövegezés a már említett szabatosságra töre gykezezet ellenére sem mondható kifogástalannak.

Az idézett törvényszöveg ugyanis, mint az általa adott meghatalmazás alá tartozó kategóriákat, példaszzerűen felsorolja a házcseledekben kívül egyebek közt az *ápolókat, magánkocsisokat és magángépkocsivezetőket* (soffőr, pilóta). Ezzel alkalmat ad arra a tévedésre, mintha az utóbbi három csoportba tartozók a *házcseledekkel* szemben *külön* kategóriát alkotnának, holott magánjogi szempontból *azokra* is az 1876: XIII. t.-c. rendelkezései irányadók és így *azok* is az említett törvény által szabályozott *házcseledek* fogalmi körébe tartoznak, miből következőleg *társadalombiztosítási jog* szempontjából sem állíthatók különböző kategóriaként egymással szembe.⁸⁾

E correctivum mellett a T. 5. §-ának a háztartási alkalmazottakra vonatkozó rendelkezése az általunk helyesnek vélt abban a megvilágításban válik szemléltetővé, hogy abban a múltban (1928. jan. 1-ig) fennállott jogállapottal szemben csupán a tekintetben fedezhető fel *újítás*, — a biztosításra kötelezett háztartási alkalmazottak körének *kibővítése*, — hogy a T. a biztosítási kötelezettséget a legtágabb értelemben véve, szintén háztartási alkalmazottak fogalmi körébe tartozó *olyan egyénekre is* (pl. házvezetőnők, nevelők, társalkodók, felolvasók stb.) *is kiterjesztette*, akiknek tevékenysége *magasabb műveltségi fokot* feltételez s akiket éppen ezért a cselédtörvény (1876: XIII. t.-c.) 3. §-ának a) pontja e törvény rendelkezései alól kifejezetten kivett.

Tehát a T. 5. §-ában említett fogalmi meghatározás alá csupán a háztartási alkalmazottaknak a *végzett munka minősége*

⁸⁾ Ez a szempont csak abban a vonatkozásban helytálló, amíg a *háztartásról*, mint *biztosításra nem kötelezett* üzembről van szó. A megkülönböztetés tilalma azonban elesik akkor, amidőn a biztosítási kötelezettség alapjául nem a T. 5. §-ában körülírt háztartási alkalmaztatás szolgál, hanem az a *magánkocsisra* v. *magángépkocsivezetőre* (soffőr, pilóta) a T. 1. §. első bekezdésének 10., illetve 11. pontja alapján nyer megállapítást. Az itt foglalt rendelkezések ugyanis az *állat és gépkocsitartást* — függetlenül a tartás céljától — biztosításra kötelezett üzemmé nyilvánítják s ezzel a nevezett kategóriákat illetőleg a biztosítási kötelezettségnek a T. 5. §-án alapuló megállapítását gyakorlati jelentőségétől megfosztják. (L. Szerző id. mű, 29. l. 3. jegyzet és 43. l.)

alapján ketté váló ez a két csoportja tartozik, de ezek sem maradéktalanul.⁹⁾

A most tárgyalt szövegezési hiányosság joggal ébreszt agyalt azzal a felfogással szemben, mely a T. 5. §-ában adott meghatározást egyként irányadónak tekinti a háztartási alkalmazottaknak már *eddig is biztosításra kötelezett* csoportjára (a házicselédék) vonatkozólag is, miként az, a háztartási alkalmazottaknak biztosítás körébe *újonnan* bevont csoportjával szemben (magasabb szellemi műveltséget feltételező tevékenységet kifejtőkkel) vitán felül alkalmazandó.

A T. indokolása (sem az általános, sem az 5. §-ra vonatkozó különös) nem tartalmaz arra nézve *adatot*, hogy a törvényhozó a házicselédéket illetően a biztosítási kötelezettség szempontjából az *eddig jogállapot* szerint megkívánt minimális szolgálati időt, mint fogalmi kelléket, el kívánta volna ejteni.

A szövegezés *egymagában* e tekintetben még annak kimutatott hiányosságára való tekintet nélkül sem fogadható el elégséges alapul. A törvényhozó ilyen szándékának felvételére pedig társadalombiztosítási jogon alapuló szempontok sem hozhatók fel.

A mi álláspontunkat megerősítő további támpontot vélünk felismerni abban a megfontolásban, hogy a T. 5. §-ának szóban forgó meghatározása akkor, amidőn a *rendszeres alkalmazást* fogalmi kellékkül fogadta el, valójában maga részéről egy naptárilag ugyan bizonytalan, de mégis az alkalmaztatás egy *bizonyos tartamát* feltételező *fogalmi ismérvet* állított fel. A *rendszeres* alkalmaztatás köréből ugyanis fogalmilag ki van rekesztve a *rövid ideig* tartó alkalmaztatás, mert a *rendszeres* alkalmaztatás elengedhetetlenül megkívánja az alkalmaztatás bizonyos *huzamosságát*. Ez utóbbinak a rövidebb ideig tartó alkalmazás tartamával fennálló érintkezési pontjának, — mászóval annak a *legkisebb időtartamnak* naptári meghatározása, mely mellett történő alkalmazás még rendszeresnek tekinthető, a gyakorlat feladata. Nem zárható ki tehát az a *lehetőség* sem, hogy a gyakorlat ezt az időtartamot *egy hónapban* állapítsa meg. Ez esetben tehát a T. 5. §-ában a fentiek szerint újabban a biztosítás körébe vont csoportokra nézve is ugyanolyan jogi helyzet alakulhat ki, aminőnek az 1876: XIII. t.-c. alapján fennállását a vélünk ellentétes álláspont 1928. jan. 1. óta a *házicselédék* fogalmi körébe tartozó biztosításra kötelezett alkalmazottakkal szemben is kétségbe vonja.

A *minimális* szolgálati idő fogalmi kellékként történő megállapítása tehát a biztosítás körébe vont biztosítási alkalmazottak egyik csoportjával szemben sem mellőzhető. Ebben a kérdésben csupán abban van eltérés, hogy míg a háztartási alkalmazottak

⁹⁾ A házi cseléd fogalmi körén kívül eső alkalmazottak a háztartási napszámosok (pl. favágók, takarítók, mosó- és vasalónők, házi-varrónők stb.) és a magasabb szellemi műveltséget feltételező tevékenységet kifejtő alkalmazottak közül mindazok, akikre a T. 5. §-ában adott fogalmi meghatározás nem illik. (Pl. akiknek tevékenysége munkaerejüket egészen v. túlnyomórésztben nem veszi igénybe.)

mazottaknak *házi (belső) cseléd* elnevezés alatt ismeretes csoportjára ezt a határidőt az 1876: XIII. t.-c. 1. §. 1. hóban állapítja meg, addig egyéb idetartozó csoportok tekintetében a gyakorlat még *egységes határidőben* nem állapodott meg.

A *háztartási alkalmazottak* fogalmi körébe vont munkavállalók, amint már láttuk, úgy a *szolgálati* időtartam határozott vagy bizonytalan időre szóló megállapítása, továbbá a *munkakör minősége* szempontjából a legiarkább csoportokra oszlanak. Ezek köréből — különösképen a fizikai munkát végző csoportokat illetően — a *szolgálati határidő minimális tartamának meghatározása* hiányában alig volna lehetséges, de legjobb esetben csupán a jogbizonytalanság fenntartása mellett volna lehetséges adott esetben azokat kiválogatni, akik a T. 5. §-ának általános fogalmi meghatározása szerint biztosításra kötelezettek.

A háztartás ugyanis sem a T., sem az 1907: XIX. t.-c. szerint *nem biztosításra kötelezett* üzem. Ebből folyólag a háztartás körében történt alkalmaztatás *önmagában* még a biztosítási kötelezettség megállapítására nem elegendő. Ehhez további ismervekre van szükség, melyek a biztosításra kötelezett alkalmaztatás konkrét esetében történő megállapítását lehetővé teszik. A T. 5. §-ában felsorolt ismervek közül a *rendszeres alkalmaztatás* és a már kifejtett véleményünk szerint ebben bent rejlő *minimális alkalmaztatási idő* hiányában pl. a háztartási *napszamosoknak* a biztosításból vitán felül *kizárt köre* nem volna a biztosításra kötelezett csoportoktól elhatárolható. A *munkakör* alapján ilyen szétválasztás azért nem lehetséges, mert a háztartási *napszamosok* munkaköre nagyobbrészt azonos a fentebbi értelemben vett *házcselédékével* s így köztük megkülönböztetésre egyedül a szolgálat *előre* megállapított tartama nyújt alkalmas alapot.

A *szolgálati időtartam* kérdésével kapcsolatosan reá kívánunk mutatni arra, hogy az ú. n. *próbaidő kikötése* attól eltérő fogalmat jelent. Utóbbi ugyanis a szolgálat időtartamát — *nem előre állapítja meg*, — hanem annak egyoldalú utólagos megszüntetését teszi lehetővé. Mindenesetre azonban a próbaidő kikötése fogalmilag feltételezi már a *szolgálati szerződés* létezését. *Önmagában* véve tehát a próbaidő kikötése sohasem *pótolja* a szolgálati viszony *időtartamának előre történt* meghatározását s így a biztosítási kötelezettség elbírálásánál annak jelentőség sem tulajdonítható. Viszont az a körülmény, hogy a szolgálati idő *előre* történő mékénki meghatározásán fordulhat meg a biztosítási kötelezettség kérdése, aggályra nem ad okot. Hiszen még a *biztosításra kötelezett üzemeknél* is minden egyes esetben a *feleknek az akaratán múlik* (szolgálati szerződés kötése), hogy a biztosítási kötelezettség *adott esetben* létesüljön. Még kevésbé *korlátozható* tehát a voluntas partium a biztosításra nem köteles *háztartási* üzem körében kötött szolgálati szerződéseknél abból a szempontból, hogy adott esetben a háztartási alkalmazottak legkülönbözőbb tarkaságot felmutató alakzataiból a felek melyiket kívánják megvalósítani. Ilyen korlátozásra feleknek a szolgálati idő meghatározására vonatkozó akarat kijelentésével

szemben a *munkakör* figyelembevételé még a visszaélések megátlása céljának hangoztatása mellett sem alkalmas.

Végül arra kívánunk még rámutatni, ami az eddig előadottakból már önként következik, hogy a *biztosításra kötelezett* háztartási alkalmazottak egyik csoportjánál sem nyerhet alkalmazást a T. 3. §-ának 5. bekezdésében foglalt az a rendelkezés, mely szerint a biztosítási kötelezettség fennáll abban az esetben is, ha a munkavállalás csak *átmenetileg, ideiglenesen* vagy *kisegítőképp* történik.

Ez a szabály a dolog természete szerint csakis a *biztosításra kötelezett* üzemek körében alkalmazottakra vonatkozik. Ez alapon a *háztartási alkalmazottak* körében a biztosítási kötelezettség még nem állapítható, mert a háztartás, mint láttuk, nem biztosításra kötelezett üzem s így a háztartási alkalmazottak még egyedül az *alkalmaztatás* ténye alapján nem biztosításra kötelezettek. Viszont ha a T. által megkívánt *egyéb feltételek* fennforognak, a biztosításra való kötelezettség a szolgálati viszony *első pillanatáról* éppen úgy fennáll, mint a *biztosításra kötelezett* üzemeknél alkalmazottak esetében.

A most felvetett gondolatokkal a cikkünk elején említett vita tisztázását óhajtottuk előmozdítani s szeretnénk hinni, hogy törekvésünk ebben az irányban nem marad teljesen sikertelen.

A judikatura kiemelkedő döntései. A Kúria polgári jogegységi tanácsának 71. sz. döntvénye megállapítja, hogy feloldás esetében a *felülvizsgálati bíróság* akkor, ha az ügy újból eléje kerül, *nincs kötve a feloldó végzésben elfoglalt álláspontjához*. A jogegységi tanácsnak választania kellett a között, vajjon az anyagi igazságot, vagy pedig a felülvizsgálati bíróság egyízben már elfoglalt álláspontjához való következetességet tartja-e nagyobb súlyúnak. A döntvény indokolása szerint a feloldó végzés pervezető végzés, amelytől a bíróság a Pp. 419. §-a értelmében el térhet.

A válságjog köréből két döntésünk van. A P. I. 5244/1934. sz. ítélet szerint *özvegyi jog korlátozása* iránt megindított perben a bíróságnak a hagyatéki ingatlanok jelenlegi hozamát, valamint az alperes tartására szükséges összeg jelenlegi mennyiségét kell vizsgálnia, nem pedig azt, hogy ezek a jövedelmek és költségek az örökös életében mennyit tettek ki. Az indokolás a világgazdasági viszonyok változására utal. Az eset érdekes példája annak, hogy az ingatlanok értékcsökkenésének jogi hatásai milyen sokféle előre meg sem jósolható formában válnak érezhetőkké. *Üzletbér leszállítása* iránti keresetet a Kúria (P. VI. 4246/1934.) elutasít annak dacára, hogy az üzlethelyiség forgalmi értéke a szerződés megkötése óta 39,7%-kal csökken, mivel a tíz éves bérleti időből aránylag még nem sok idő van hátra, a bérlő nagy alaptőkével rendelkező és a gazdasági életben jelentékeny tényezőként szereplő pénzintézet, a bérelt helyiségben elhelyezett likvidum még mindig tiszta nyereséget mutat ki és a szerződésnek változatlan alakban való fenntartása a